

Gümüş Kirpi

Yavuz DEMİRKIRAN

Gümüş Kirpi

Yavuz DEMİRKİRAN

Yaşı meşe ağacının altındaki sıcakık yuvasında, kirpi Hugo dikenli bir top gibi kıvrılmış uyuyordu. Yumuşak kahverengi tüyleri sıcacıktı ve minik siyah burnu, sulu böcekler hayal ederken seğiriyordu. Sabah güneşı yaprakların arasından süzöldüğünde Hugo esnedi ve kısa bacaklarını gerdi. Sirtında tuhaf bir karıncalanma hissetti. Bir şey farklıydı ama ne olduğunu anlayamıyordu.

Hugo, yansımasına bakmak için paytak paytak küçük gölete gitti. Bir de ne görsün! Sırtı toprak rengi dikenler yerine, yıldız ışığı gibi yumuşacık parlayan pırıl pırıl gümüş dikenlerle kaplıydı. Sağa sola dönüp o nazık ışığın parıldayışını izledi. 'Bu nasıl oldu?' diye sesli düşündü. Kocaman, sıcacık kahverengi gözleri şaşkınlık ve merakla açıldı. Biraz endişeliydi ama biraz da heyecanlıydı.

Tam o sırada Hugo, dikenlerinden ormanın sisli tarafına doğru uzanan yumuşak bir ışık fark etti. Işık, sanki onu çağırıyormuş gibi usulca nabız gibi atıyordu. Hugo'nun minik yuvarlak kulakları dikildi. Uzakta, korkmuş küçük bir burun çekme sesi duydu. 'Birinin yardıma ihtiyacı var,' diye fısıldadı. Hiç düşünmeden parlayan ışığın peşinden sise daldı, minik bacakları olabildiğince hızlı koşuyordu.

Sis yoğun ve beyazdı, Hugo kendi patilerini bile zor görüyordu. Ama gümüş dikenleri daha da parlayarak küçük bir fener gibi yolunu aydınlatıyordu. Kısa süre sonra, uzun sarkık kulaklı ve küçük mavi örgü atkılı bir tavşan buldu; bir çalının arkasında titriyordu. 'Merhaba,' dedi Hugo yumuşak bir sesle. 'Ben Hugo. Kayıp mı oldun?' Tavşan yuvarlak kara gözleriyle başını kaldırdı. 'Ben Pip,' diye fısıldadı, 've evimin yolunu bulamıyorum.'

'Endişelenme,' dedi Hugo sevgiyle. 'Dikenlerim parlıyor, yolumuzu aydınlatacaklar.' Pip'in yanında yürüdü ve gümüş dikenleri sıcacık parlayarak sisi geri itti. Pip'in seğiren pembe burnu titremeyi bıraktı. 'Dikenlerin çok güzel!' dedi. Hugo gülümsedi. 'Sanırım birinin yardıma ihtiyacı olduğunda parlıyorlar,' dedi. Birlikte ışığı takip ederek sisli ormanın içinden geçtiler.

Yürürken Pip, yonca ararken nasıl çok fazla uzaklaştığını anlattı Hugo'ya. 'Hep kaybolurum,' diye iç çekti. 'Annem, başımın belada olduğunu gösteren kulağımda küçük bir çentik olduğunu söyler!' Hugo kıkırdadı. 'O çentik özel,' dedi. 'Seni sen yapıyor.' Pip kulağına dokundu ve gülümsedi. Sis incelmeye başladı ve kısa süre sonra Pip'in ailesiyle yaşadığı sıcacık yuvayı gördüler. 'Teşekkürler, Hugo!' diye bağırdı.

Pip'in ailesi o kadar minnettardı ki Hugo'ya küçük bir sepet meyve verdiler. Hugo uzaklaşırken gümüş dikenlerinin biraz daha parladığını fark etti. 'Bu tuhaf,' diye düşündü. 'Pip'e yardım etmek onları daha çok parlatmış.' İçi sıcacık ve mutluydu. Tam o sırada ışık onu ormanın kenarındaki uzun çam ağacına doğru çekti. 'Başka birinin bana ihtiyacı var,' dedi Hugo ve yola koyuldu.

Uzun çamın yanında Hugo yumuşak bir baykuş sesi duydu. Yukarı baktığında küçük yuvarlak penceresi olan oyuk bir ağaç gördü. İçeride, gri ve kahverengi benekli tüyleri ve kocaman kehribar-altın gözleri olan yaşlı bir baykuş oturuyordu. Gagasında minik tel gözlükler vardı. 'Aşağıdaki sen misin, merhaba!' diye seslendi baykuş. 'Ben Ollie. Pek ziyaretçim olmaz.' Hugo el salladı. 'Ben Hugo! Yukarı gelebilir miyim?' Ollie'nin uykulu gözleri kocaman açıldı. 'Lütfen gel!'

Hugo ağaca tırmandı ve oyuya sıkışarak girdi. Ollie'nin evi yumuşak yosunlar ve dallarla sıcacıktı. 'Dikenlerin olağanüstü,' dedi Ollie gözlüklerinin ardından bakarak. 'Ay ışığı gibi parlıyorlar.' Hugo ona Pip'i ve ışığın onu nasıl yönlendirdiğini anlattı. Ollie bilgece başını salladı. 'Yıllardır burada yalnız yaşıyorum,' dedi yumuşak bir sesle. 'Bazen arkadaşlığın ne kadar güzel olduğunu unutuyorum.' Hugo'nun dikenleri usulca parladı ve göğsünde sıcaklık bir his duydu.

Hugo bir süre Ollie'nin yanında kaldı ve ormanla ilgili hikâyelerini dinledi. Hugo ona dev bir gübre topunu yuvarlayan bir böceği anlatınca Ollie kahkahalarla öttü. 'Kalbin çok iyi,' dedi Ollie. 'Gümüş dikenler seni başkalarını fark ettiğin için seçmiş olmalı.' Hugo başını yana eğdi. 'Ben sadece ışığı takip ettim,' dedi. 'İlk adım da bu,' dedi Ollie. 'Şefkat, fark etmekle başlar.'

Hugo Ollie'nin ağacından ayrılırken dikenleri daha da parladı. Işık o kadar güçlüydü ki önündeki yolu aydınlatıyordu. Aniden küçük bir ciyıklama ve dağılan tohumların sesini duydu. Işığı takip ederek küçük bir açıklığa vardı; orada kocaman yuvarlak kulaklı ve bir kulağının arkasına kırmızı bir meyve sıkıştırmış küçük bir tarla faresi telaşla koşuşturuyordu. 'Eyvah, eyvah!' diye bağırdı. 'Yiyecek stoklarım her yere dağıldı ve onlara ulaşamıyorum!'

Hugo farenin yiyeceklerinin oyuk bir kütüğün içine ve bazı kayaların altına sıkıştığını gördü. 'Ben yardım edebilirim!' dedi. 'Ben Tilly,' dedi fare, 've bu kayaları kaldıramayacak kadar küçüğüm.' Hugo güçlü minik burnuyla kayaları yuvarlayıp uzaklaştırdı ve dikenleri tohumları kütükten dışarı itmeye yardım etti. Tilly'nin parlak siyah gözleri sevinçle parıldadı. 'Sen bir kahramansın!' diye ciyakladı. Hugo gümüş dikenlerinin altında kızardı.

Hugo ve Tilly birlikte bütün tohumları düzgün bir yığına topladılar. Tilly'nin minik pembe burnu mutlulukla seğirdi. 'Kış için çok endişeleniyordum,' dedi. 'Bütün günümü güzelleştirdin!' Hugo gülümsedi ve gümüş dikenleri her zamankinden daha parlak parladı. Her yardım edişinde ışığın güçlendiğini fark etti. 'Çünkü iyilik ışığı büyütüyor,' diye düşündü. 'Ve başkalarını fark etmek ilk adım.'

Güneş batmaya başlarken Hugo evine doğru yola çıktı. Yolda onu aramaya gelen Pip ve Ollie'yle karşılaştı. 'Dikenlerin ne kadar parlak parlıyor!' diye haykırdı Pip. Ollie başını salladı. 'Başkalarına yardım etmekle meşguldün,' dedi. 'Gümüş dikenler kalbindeki iyiliği gösteriyor.' Hugo sıcacık ve mutlu hissetti. 'Fark etmeseydim bunu yapamazdım,' dedi. 'Ve şimdi ışığı paylaşacak arkadaşlarım var.'

Yuvasına dönen Hugo, kalbi huzurla dolu bir şekilde kıvrıldı. Gümüş dikenleri karanlıkta küçük bir gece lambası gibi usulca parlıyordu. Pip'i düşündü; ailesiyle birlikte güvende ve sıcacıktı. Ollie'yi düşündü; artık ziyaret edecek bir arkadaşı vardı. Tilly'yi düşündü; kış için yiyecekleri toplanmıştı. Hepsisi, o yumuşak ışığı takip ettiği ve kimin yardıma ihtiyacı olduğunu fark ettiği içindi. 'İyi olmak en güzel macera,' diye fısıldadı Hugo.

Ve o günden sonra, ormandaki bir dostu korktuğunda ya da kendini yalnız hissettiğinde Hugo'nun gümüş dikenleri parlamaya devam etti. Işığı takip eder, yardım eden bir pati, güzel bir söz ya da sıcacık bir gülümseme sunardı. Ve bütün orman öğrendi ki en küçük iyilik bile birinin gününü aydınlatabilir. Hugo biliyordu ki şefkat, başkalarını fark etmekle başlar ve kocaman kalpli küçük bir kirpi büyük bir fark yaratabilir.